
Ved Femtiden

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Ved Femtiden", i: *Mindeudgave Digte*, side: 67, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Ved Femtiden

Med tunge, hede Febersyner slæber
den endeløse Nat sig trælsomt hen.
Mens Haaret svedt sig til min Pande klæber,
besværges mine tørre, sprukne Læber
de onde Billeder, hvis vilde Flimmer
bortmanet hurtigt hvirvler op igen.
Det regner om mig tæt med Guldstøvs Glimmer,
og Kvindelemmer skælver under Lin;
der vælder raadden Stank fra tusind Grave,
men Korset flammer i de dødes Have
trods Tudsers Kravl i Alterkalkens Vin;
der rider Jagtens Herre fro med Falken,
men standses af et gammelt Fruentimmer,
der hæsliggjort af Alderen og Driften
sig slaar paa Laaret med et tandløst Grin;
men Dødninghaanden glider over Kalken,
og Skyggefingre famler langs med Skriften
paa Væggen: MENE TEKEL UFARSIN.

Hvo spotter mig?
Forsøg det selv, du kloge,
med Søvnens Tynge end paa Øjenlaage
at tumle ud i Nattens Gus og Øde;
se saa, hvor Ligblus over Huset brænder,
og føl, hvor kolde, klamme, tynde Hænder
dig glider dvælende ned over Kinden;
haahaa, du tror kanhænde, det er Vinden,
men saa moderne løses ikke Gaaden
– for det er Kirkegaardens ufredsøde,
der strejfer rundt og klager over Daaden,
som Tiden ikke gav dem Tid at øve.

Men Tiden raader jo Gud Herren for.

Og han, hvis Kløgt sig hæver over vor,
som Himlene sig over Jorden hæve,
har dannet Øren til at vorde døve
og hælder Jordens Muld i Mandens Mund
og giver Synets Skænk for om en Stund,
en føje Stund tilbage den at kræve.

Nuvel! nuvel! lad det da være Dommen
for hver, som under Himlen drager Aande!
Min Time er dog endnu ikke kommen.
Hvad skal jeg da med disse Syners Vaande?
Nej, Daad, ej Død vil jeg min Tanke vi.

Saa sæt mig da for Munden Alterkalken,
lad Sejrens Guldregn falde paa min Sti,
før Hesten frem, at jeg paa Fart med Falken
kan sprænge Alderdommens Hex forbi,
og – hejsa! – bring den Pige mig for Øje,
hvis hvide Jomfrubrusters spæde Høje
jeg helst gad brænde Kyssets Stempel i.

Og var saa dette værd den hele Møje?
var selve Sejren – altsaa: *hvis* jeg sejred –
vel værd saavel al Nederlagets Fare
som Kampens Saar og Synder og Besvær?
For Kampen var vel ikke Kampen værd?

Hvo spørger ej om Prisen paa en Vare,
før han indlader sig paa Varens Køb?

Selv om ej Dødens Trækvind alt bortvejred,
var alt maaske kun Barnet Ledes Svøb.

Ak! – alt! om saa jeg blev en Triumfator,
der stod ved Slutningen af Tidens Løb
som Verdens selvbestaltede Diktator,
omkring hvis Fødder Menneskene krøb –
der styrted Konger, Kejsere og Paver
og u-svag gav hver Trodser hans Bekomst,
holdt Jordens Mænd som mine Agres Slaver
og Jordens Kvinder som min Haves Blomst —

ved jeg dog ikke – nej, men noget andet –
langt mer umuligt – og dog meget mindre –
ja, mindre – og dog større – tusindfold –
det vil jeg – nu da Morgenstjernen tindrer,
og da af Dødsenstræthed overmandet
jeg langsomt synker hen i Søvnens Vold –
det vil jeg bede om, du vil mig skænke
i Drømmens – blot i Drømmens Rosenlænke.

Thi hvad er Kundskab, Hyldestord og Hæder
af vise Mænds og Taabers Mund i Flæng
og Herredom og kongelige Klæder
og Glød og Glans fra Guld og ædle Stene
og gylden Elskovs rosenredte Seng –
hvad er det hele mig mod dette ene:
at plukke Blomster paa min Barndoms Eng?